

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:

на цілий рік 10 ар. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франкі в.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходиться в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Ситуация парламентарна.

(Від справоздавця „Буковини“).

Відень, 16. червня 1895.

Ситуация політична ще завжди дуже непевна. Лівиця ліберальна ще фрондує, а другі сторони не хотять також уступити безумовно. Сам президент кабінету, кн. Віндшгрец, рад би віддати керму державну в другі руки. В чий? — отсе найважливіше питання. Він заявив вже два рази оверто, що уступає. З ним мусіло би і ціле міністерство податись до димісії. Намістник Гала ініціює пробувати тут у Відні від кількох днів. Народи ведуть ся безперестанно, однак покриті грубою тайною. До нині полудня криза ще не рішилась, але кожда хвиля може принести важні і важкі зміни. Каменем преткновения не єсть сама справа цілейска. Побіч неї стоїть нерішена реформа виборча, з котрої лівиця завжди не буде вдоволена, чи пята курия полишить ся одноцільною, чи буде поділена на 2 або 3 субкурии, лівиця бачить, що она не зискає нічого з новелі виборчої. Курия робітничка не вибере ліберального кандидата, не виберуть его і дрібніші податники сільські і міські. Елементи ті віддадут заступництво або соціальному демократови, або кандидатови консервативно-клерикальному або антисемітови. Лівиця, що втратила в долі симпатію і що — можна сказати — єсть на вимертю в користь націоналів німецьких, антисемітів, клерикалів і демократів — та лівиця не бажає просто ніякої реформи, бо жадна ре-

форма не принесе їй хісна. Рівно-ж не до смаку лівиці і реформа податкова, іменно закон о податку доходу, параграфи о явности фасеї і строгі кари за ложні фасеї. Тут інтерес капіталістів загрожений, а лівиця єсть нині заступницею великого капіталу.

Друге питання, чи лівиця, фрондуєчи і розбиваючи теперішню коаліцію, скористає хоч би крихточку? Она сама не в силі становити більшости. Поляки ледви чи сполучались би до дальшої акції з самою лівицею, бо така більшість була би дуже проблематичною. Та і хто рад би дучитись з трупом? При слідуєчих виборах число лібералів спаде з нинішних 107 послів певно на 80. Консерватисти і так перемогли себе, подаючи лібералам руку в 1893-ім році. Без лівиці також не можлива більшість, позаяк Поляки і консерватисти числом за слабі, а молоді-Чехи не зрілі єсть до такого союзу, в який увійшли в 1870 р. старо-Чехи з „Колом“ польским і консерватистами. Коротко кажучи — по розвитку нинішньої коаліції — в даних обставинах неможлива ніяка тревала комбінація.

Вихід був би лиш тогді, як би справу цілейску полишити на боці на якийсь час. Тогді вправді виступило би сімох Словінців з клубу Гогенварта, але Поляки, лівиця, націоналі німецькі і консерватисти могли би ще якийсь час вести діла парламентарні. Лиш питання, чи гр. Гогенварт пристане на виступлене Словінців і ослаблене свого клубу? Ситуация про те так замотана, що ні в кут ні в двері...

Не можна також передвидіти, хто би заступив кн. Віндшгреца? Гр. Тун не можливий бо зненавиджений до крайности Чехами, гр. Каа-

Бадені не схоче в ту кипячу воду вкладати рук. Гр. Гогенварт думає покинути арену політичну. Кликати гр. Таффого було би для тих, що его повалили, дуже компромітуючим ділом. Президент палати Хлюмецький за слабий до керманя; полишив би ся лиш один Бакегем, котрий має найбільше довіріє у корони і котрому не бракує зручности політичної. Криза нинішня піддержана ще тим, що багато послів парламенту споглядає з великого тоскою і тугою на портфелі міністерияльні. В кругах посольських імена тих кандидатів звіні. Они і каламутять тихцем дальше воду, в надії, що може-може дасть ся уловити яка тека. Менери ті доливють тихцем олію до огню, а на устах їх єсть слова: нема виходу, ситуация замотана, треба нових людей і т. д.

Відень, 17. червня 1895.

Ситуация в подробицях змінює ся що хвилюк немоє камінчики в калейдоскопі, але в цілости криза єсть. Нинішні днівники принесли майже офіційний комунікат, що корона не бажає на тепер ані зміни кабінету, ані розвязання парламенту. Кн. Віндшгрец має певне довіріє у імператора, а парламент так довго не може бути розвязаний, як довго принайменше будуть засідати спільні делегації, т. є. майже до кінця сего місяця. Позаяк для острих питань: справи цілейської і реформи виборчої годі тепер вже подибати виходу, то порішено справи ті відложити до осені, до половини жовтня. Палата посольська мала би ще в найблизших днях ухвалити третю провізорию

ОКСАНА.

Образок з минушини.

Нап. М. МАКСИМЕНКО.

(Конець.)

Старий князь тоном дуже ласкавим, а проте рішучим zarazом, промовляв до жінок, як їх до кабінету запроваджено. Він оголосив, що вже давно час про Оксанину долю подумати, що з Максимом, єї батьком, він уже мовив про се, що его воля така, щоб найдалше за два тижні дівчина вийшла замуж за Грицька млинарчука. Ще додав він, що молодий пан зичить єї впосяжати, віддає їй на власність хутір Загребський із ставом, млином і лісом. — Сподіваю ся, дівчино — скінчив пан, дивлячись на ню суворо — що потрафиш бути вдячною молодому дідичеві за стільки добродійств і викнеш з голови ріжні забави, що вже від кількох літ там розгостювались.

Оксана стояла нерухома, в голові їй щось гучало, за горло стискало і понимало то жаром то холодом, і коли-б земля була розступила ся під єї ногами, то она того й не бачила-б навіть. Тільки коли батько покликав Володимира і той увійшов до покою і привитавшись до них словами „здорово, голубки“ повторив слова старого князя що-до даровизни хутору, то она піднесла на нього очі, а такий понурый й дикий огонь з них стрельнув, що мимоволі молодий пан від

неї відвернув ся, але раптом спустила дівчина повіки.

— Дякуй, доню, пхнула єї мати і дівчина схлипла ся до колін панови.

Так то такий кінець такого кохання? Так він все брехав! Брехав оповідаючи, що над жите власне єї кохає! Брехав, що визволить усіх своїх підданців від панщини, брехав, як казав, що всі люди рівні собі, і пан і підданий, брехав, як казав, що в его селах усім добре буде, і що всі і єї і его за те благословляти муть, — все, все брехав, а за те, що она єму вірила, здопав єї як хробака. О! в що-ж тепер оберне ся єї жите, до кого-ж она пригорне ся, хто єї зрозуміє, хто потішить? Мати? але межі нею а матірю така глибока прірва розумній вирила ся через ті два роки! Князь Урзус? але-ж чи він знає, що то дівоче кохання? Чи він знає, що то віддати кому жите своє і сразу побачити, що те почуте, що святащами було, потоптано ногами, чи він знає, що то в одну хвилю стратити все, все? Що то кохати і зненавидіти відразу? Чи він те знає, чи він те зрозуміє? А зрештою він теж пан, так певно також до них усіх подібний. Чому-ж она того панича так цілою душею покохала, чому пригорнулась так до нього? А він? А він мерзенний, низький брехун, соловейком щетавав, як хотів пригиснути єї до себе, а тепер з погордою за єї кочане хутором їй платить! Коли-б могла она кинутись на нього тепер і власними руками за те слово задушити! Як она тепер очі між людей покаже? Ажеж і паробки й дівчата пальцями на неї тикати-муть. Кажуть

їй іти за Гриця млинарчука, добре! она за нього піде, але їм з того powodu не легко буде дихати!

— Почекайте, пане! — крикнула Оксана, як вийшла за браму і підносячи до гори стиснену в кулак маленьку ручку свою — понамятає ви Оксану й єї кохання.

За кілька тижнів по тому гамірно було в Максимовиній хаті, коли люди натовпом зібрали ся, щоб побачити, як виглядати-ме на весілю Оксана, що вибирала ся замуж за князя, а виходить за Гриця млинарчука; шептали, сьміяли ся, і споглядали на ню злісливо. Она бліда й мовчазна сиділа за столом побіч молодого, і так дико погляділа на людей, що страх їх переймав.

Коли молодий дідич з гостем своїм увійшли до хати, то Оксана підійшла до них.

Найпершому гостеві найперша належить ся чарка на моїм весілю — казала она кланяючись і подаючи князеві чарку з горілкою.

Молодий дідич підвів на ню очі і вже відірвати їх не міг від чарівної постаті, що стояла перед ним. В мальовничому народному строю з тарілкою в одній руці, а чаркою, з якої мала пати до нього, в другій, випростована думно як королівна, она з палаючими очима, живим на виду румянцем, що мінює ся що хвилини, виглядала не як підданка, що витає пана, а як владарка, що приймає у себе на господі.

— Пийте, ясний князю — казала она знову мелодійним своїм голосом, в якому про те якась ликовісна брєніла нота — на моїм весі-

бюджетову на 4 місяці і сим закінчила би свою роботу, почім наступить відпочине.

Рівно-ж оправдують ся вісти, які подав я вам 16. с. м., що годі найти наслідника для кн. Віндінгреца. Гр. Тун не можливий, гр. Каз. Бадені не охотний до президентури кабінету, маркіз Бакегем утомлений. В комбінацію увійшов ще кн. Льобковіц, президент австрійської делегації, але й він не полагодив би трудної ситуації. Чи рада державна возьме ще на порядок денний готовий закон процедури цивільної та чи покінчить реформу податкову — годі казати наперед.

СУЧАСНА ХРОНІКА.

(З „Правди“).

— о —

(Сензаційні вісти „Дѣла“ — Виборча акція. — Як „лошів ся“ незалежним комітет — Перфідія москвофілів а заплінене незалежним).

Останніми часами ні одному певно органі не повело ся подати своїм читачам стільки сензаційних вістий, як се спромогло ся „Дѣло“, а властиво его знамениті дописувателі. І так п. Поступишин, котрий дуже шильно слідить за тим і доносить „Дѣлу“, що роблять шп. Барвіньський і Вахнянин, звістив також про незвичайний подвиг п. Романчука. Се не сміх, а поважна справа, бо коли відбулось „голосованне над важним § 100 реформи податкової, де між іншими ходило о такі справи, як наш „Дністер“ і наші каси задаткові і де кожний поодинокий голос міг рішити справу на одну або другу сторону, був лиш оден Романчук“... Так пише п. Поступишин, а читатель „Дѣла“ подумає собі певно: „славити Господа, що хоч п. Романчук уратував нашу славу, наш „Дністер“ і наші каси задаткові“ та записав собі сей факт, щоб на найблизших зборах поставити внесені: іменувати п. Романчука почетом членом всіх сих спасених товариств за кріпку і мужну їх оборону. Певно, що се й належало б ся, тільки одно забув п. Поступишин додати т. е. рахунок (а се вже его слаба сторона, що він в своїх рахунках все помиляєть ся) іменно, що за § 100 і поправкою, що відносила ся до „Дністра“ і т. п. товариств голосувало 106, а проти 71 послів, значить § і поправка перейшли більшістю трицять і п'ять голосів. Отже тут не тільки не рішав справи на одну або другу сторону кожний поодинокий голос, ані п. Романчук, але потреба-б було після таблички множення, що-б руский клуб б рази був численніший як в да-

нім своїм складі, тоді міг би був п. Поступишин признати ему спроможність рішання справ на одну або другу сторону в теперішній констеляції парламентарній. Для вправи в рахунках радимо п. Поступишину, що-б обрахував всі важніші голосованя в раді державній, а всюди найде різницю між більшістю а меншістю на 30—60 голосів. Отже супроти сего факту великий подвиг п. Романчука послужив п. Поступишину лиш до спекуляції на ума несьвідомих в справах парламентарних!

Інший знов віденьський дописуватель „Дѣла“, якийсь Чаркач, мабуть під впливом чарки так розгонив свою буйну фантазію, що на вічу католиків у віденьскім Musikvereinssaal, котре мало ціху демонстрації проти Банфіого в справі нунція Алїярдого, побачив між іншими і п. Барвіньського. Вийшов з сего справдїшній клопіт для Чаркача, котрий побачив в тим позначки переходу в опозицію і сушив собі голову, як п. Барвіньський погодить се з дотеперішнім становищем до коалїції і в делегаціях, котрим знов пророкував вибір антисеміта Польцгофера та клерикала Оберндорфера. Тимчасом, як звичайно в хвилях розогненої фантазії так і в сїм випадку ціла комбінація Чаркача показала ся пустим привидом і хибним віщованем. П. Барвіньський не був зовсім на тим вічу, а Польцгофера і Оберндорфера нема в делегаціях! Отже з того наука для п. Чаркача: або треба добре приглянутись своїми очима, а коли они слабкі — наложити добрі окуляри, або не спускати ся на непевну звістку першої ліпшої газети та не пускати брехні в дальший євіт (деякі віденьскі газети подали були хибно яко учасника згаданого віча п. Барвіньського замість п. Радімекого). Отже бері Петре на розум!

Інший знов дописуватель чи справоздавець „Дѣла“ звіщає, що в Жидачівщині відбули ся передвборчі збори, на котрих поставлено кандидатуру др-а Олесницького в Стрия. В промові своїй доторкнув ся кандидат і відносив до Поляків і заявив, що він є „въ засадѣ за згодою, однакъ єдино на підставѣ рівности прав“ і т. д. В тим можна-б добачити позначки переходу кандидата а незалежної опозиції на „нову еру чи новий журе“, бо-ж і шп. Барвіньський і Вахнянин та товариші їх політичні змагають до згоди з Поляками на основі рівности прав, тільки єї останні не заявили, що-б се можна досягнути нараз а поступенно (др. Олесницький не дав в тим напрямі ясого і вразного завлєня). Однак не повзвляє нам вірити в таку переміну політичних поглядів др-а Олесницького давнійший его погляд висловлений в однім документі в нашій редакції перехова-

нім, що він є на тій точці „примиримий“ Правда, що погляди змінюють ся, особливо в ері примиренія, однак досі ми маємо лиш познаки примиренія др-а Олесницького з табором москвофільским, і для тої мети працює дуже ревно „незалежним комітет“ видавши відозву до своїх „мужів довіря“, в котрій поручає їм лучити ся також з людьми інших сторонництв (себ то москвофілами „вполнѣ незалежного комітета“ і радикалами), бо „предетоить борба з шляхтою польскою і певною фракцією рускою (розумій шп. Барвіньського і тов. та митрополита), котра євідомо чи несьвідомо ділає на шкоду народа руского“, а се по словам відозви мати-ме значіне не тільки політичне але й для будучої організації економічної!

Інтенції єї відозви відповів передовсім др. Олесницький, уступивши місця в Стрийщині о. Давидякови, членови москвофільского Марківеко-Дудикевичевского комітету. Однак не так уступчиві москвофіли, як здавало ся нашим незалежним! В Золочівщині на довірочних зборах др. Гумецкий заявив, що не думає уступати навіть таким народовцям як п. Романчук et cons, з ним „вполнѣ согласился“ уміркований, неплатний п. Рожанковський. — На зборах скликаних дром Окуневским ухвалено голосами незалежних народовців і радикалів та „неплатних москвофілів“ кандидатуру дра Окуневского. Тимчасом др. Дудикевич зібрав другі збори і переманив до них і неплатних москвофілів і деяких селян для акції проти дра Окуневского. Питаємо ся тепер комітету незалежного, чи така его акція буде мати значіне не тільки політичне але й для будучої організації?! Чи др. Окуневський також бачить ліпших союзників в Дудикевичах, як в Барвіньських!

Примирительна політика незалежних для „консолїдації“ видає щораз красні плоди. Станіславівскі незалежні допомогли не тільки ослабити „Руску Бєсїду“, з котрої виступили, але з москвофілами засновують „Рускій клуб“ і касу задаткову, в котрих штаб москвофільский буде вести перед, ховаючись за деяких тамошних консисторських матадорів, а крім того допомогли воскреснути і стати на ноги розв'язані по процесі Ольги Грабар фїлії общества Качковского. Радуйте ся незалежні, бо ви помогли досягнути мету примиренія, котрого значіне вже тепер зрозумів навіть др. Бучинський в товаристві задатковим заснованім „єплїнними силами“!...

лю перша чарка вам, як першому гостеві належить ся. Князь опам'ятував ся, — Ні, — казав він ніби весело, бажаючи нещирим усміхом покрити зворушене. — Ні, Оксано, першим тут гостем є пан маршалок, так і чарку першу ему подати впадає.

Оксана здригнула ся, наглим рухом она хотіла витрутити чарку з руки маршалка, але було запізно, вже він винив. Тоді рука їй безвладно упала, а широко розкриті очи она уставила в гостя з виразом страху, розпуки і злости.

— Від долі своєї ніхто не втече — бовкнула она, усуваючись на бік.

Соняшний промінь, пробившись пом'ж важких віконних фіранок у спочивальні, освітив єї золотавим блиском в ту хвилину, як князь Володимир розплющив очи. Він ліниво потяг ся, позіхнув голосно і задзвонив. До спочивальні увійшов старий козак Іван: Підійшовши до вікна, відсунув фіранки і став поратись.

— Що там чути нового, Іване? — запитав князь.

— І багато і нічого, — відказав козак понуро, — багато для тих, що плачуть, а мало для тих, що недоля людська їх не обходить.

— А скажи, старий, що стало ся з Оксаною? — трохи вагаючись запитав князь не певним голосом.

— Утопила ся — коротко відповів Іван. Володимир скочив на рівні ноги.

— Що ти здурів, що ти кажеш? — крикнув він вражений.

— Утопила ся, — знову сказав Іван.

Володимир схопившись за голову упав на стілець.

— Що стало ся нового, що з нею знову зроблено?! — крикнув він.

— Нового нічого — сказав Іван. Вчєра на весілю она хотіла вас отруїти, а як ви віддали свою чарку панові з Петрівки, то з останньої розпуки, що не може помстити ся, она побігла до саджавки в парку і там утопила ся.

— Що ти кажеш, старий, як то отруїти, як то віддав я чарку маршалкови? — зовсім безгучним голосом запитав князь.

— А що-ж? Пан маршалок вже перед годиною вмер — спокійно відповів Іван.

Князя Володимира наче пружиною підвело, він встав схопив руками кілька раз повітря і зімлілий упав до долу.

В півтора року по тих випадках, старий князь розкинувшись вигідно на фотелю перед палаючим каміном, читав лист від сина, і видимо був задоволений, бо аристократично — гарною рукою що хвилини гладив довгого вуса.

Дорогий Тату!

Кілька слів пишу тільки тепер, аби Тебе сповістити, що твое бажане виконує ся, бо сьогодні я освідчив ся о руку Ірені і, звичайна річ, була згода. Панна видимо спрієє мені, а

невійше моїй княжій короні. Єї батьки на сємім небі, що при мільонах мати-муть зятя князя, а проте все найліпше урядилось на найліпшому євіті,

Що старий Уруз здичів зовсім і нікого бачити не хоче, то річ дуже натуральна і при его способі житя на те сподіватись треба було.

Добре, батьку, ти зробив, відіславши на Україну стару Максимику, як она збожеволіла. Таким способом відразу прихвнуть усіякі балачки і слєтні. Маршалкову з сином я часто бачу, она має замір виїхати до Італії і мабуть там хоче зостати ся для вихованя дїтвни. Дуже я довольний з того проекту, бо що разу, як ми бачимось, я досвідчую чогось на зразок гризоти сумління. Хоч по правді що ж а винен, що та шалена дівчина отруїла єї чоловіка? Я-ж і сам трохи не впав жертвою тої хлопської Борджії.

Кождий мусить заплатити данину молодощам і шаленим теоріям, але не кождому удаєсь так щасливо виринути з потопа натворених дурниць, як мені. Що так вишло на добре, я винен тобі, коханий батьку, і завсїгди тобі за те вдячним лишу ся.

За тим до хуткого побаченя, цілую тебе щиро, твій син

Володимир.

— Добра кров ніколи не зрадить — шепнув князь задоволено, ховаючи листа до шуфляди в бюрку.

Перегляд політичний.

— З Мецу довідує ся Voss. Ztg., що німецька цісарєва прибуде в половині серпня разом з синами до замку Урвіль на кілька днів. Отже мабуть і цісар Вільгельм приїде в день 18-го серпня, де того дня мають обходити 25-літні роковини битви під Мецом.

Переговори сербського правительства з представителями трьох груп банкових в справі нової позички сербської розічнуть ся в найкоротшім часі в Карльсбаді. Сербський делегат від'їхав вже туди, а віцегубернатор банку народного і сербський міністер фінансів прибудуть за кілька днів до Карльсбаду, щоби взяти участь в переговорах.

Ми колись донесли, що французський міністер заграничних справ Ганото в відповіді на інтерпеляцію Мілерана в справі заграничної політики заявив, що є союз француско-російський. Отже в сій справі довідують ся берлінські газети, що міністер Ганото запитував телеграфічно Росію, чи вільно ему ужити слова „союз з Росією“. З Петербурга дістав позволенє на се підслівієм, що той „союз“ буде можна розуміти яко союз в акції на сході Азії. — Тяжко прийшло ся Франції рішити ся брати участь в торжестві кійлійскім, т. є. при отвореню північного каналу. Але на раду Росії она на то пристала, а тепер одержала Франція за те надгороду. Іменно президент республіки Фор одержав російський ордер сьв. Андрея і власноручне письмо від царя. Сим хотів російський цар доказати, що він є приятелем Франції і що Французи не будуть в Кілі відособнені.

— Туреччина має клопіт з Вірменами. Європейські держави жадали, щоби она запровадила в Арменії поступові реформи. В першій хвилі Туреччина відкинула ті жаданя, але потім намислила ся, що то таки небезпечно опирати ся справедливим жаданям держав і звиняє ся тепер тим, що хоче не лише в Арменії, але в цілій Туреччині запровадити ліберальні реформи. Щоби сего доказати, віддалено великого везира Джевада нашу, а на его місце покликав султана Сайду нашу, одного з найбільше поступових Турків. Сайду нашу знають з того, що хоче Туреччину зреформувати на лад європейській і за се его перед десятима роками навіть віддалили з уряду великого везира.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 19. червня 1895. р.

Цісар Франц Йосиф перебуде сегорічне літо після такої програми. Дня 1-го липня виїжджає цісар до Ішля і остане там до кінця серпня. Відтам поїде через Відень до Чех, де в перших днях вересня відбудуть ся маневри. З маневрів верне цісар до Відня і виїде дня 8-го вересня до Щетина на великі маневри німецьких корпусів, на котрі запросив его німецький цісар Вільгельм. Коло Свінемінде відбуде ся перегляд німецької маринарки. З Німеччини прибуде цісар на маневри в Галичині, а відтак виїде до Семігороду. Около 28-го вересня верне цісар до Відня.

Є. Вел. Цісар уділив погорільцям громади Холоїв, в каменецькій повіті, 400 зр. підмоги.

Презенту на Гошів коло Болехова одержав о. Ал. Бобикевич, сотружник зі Стрия.

Ректором львівського університету вибрано професора польського права, д-ра Освальда Бальцера.

Один Українець (імени свого не хотів він подати до відомости) переслав на потреби руско-народні 2.500 рублів: з того 1.500 зр. на дім „Просьвіти“, 1.200 зр. на розширене наукових видавництв товариства ім. Шевченка, а решту

около 600 зр. на руки проф. М. Грушевського на запомогу і на нагороди академікам, котрі під его проводом працюють науково. З утіхою нотуємо сей факт, що знов свідчить про міцні звязи моральні, які — не вважаючи на всі перешкоди — вяжуть громаду руску з українською, і про тую симпатію, яку викликає серед Українців в Росії діяльність руско-народних товариств.

Нова читальня „Просьвіти“ завязує ся в Давидківцях, повіта чортківського. Статут вже внесено до намістництва галицького.

Як Русини шанують свій обряд? Нарікають у нас дуже часто, що Поляки, уряди, армія і н. не шанують наших свят. Наріканя ті дуже часто небезосновні, але нехайже буде вільно нам сказати і Русинам правду в очи, як они самі шанують свій обряд, бо-ж передовсім ми самі мусимо дбати о повагу своєї церкви, коли другим дорібаємо, що не поважають її. В Станіславові, як нам звідтам пишуть, можна було наочно пересвідчити ся о тім, які наші Русини. У Поляків свято „божого тіла“ єсть не лиш святком церковним, але і народним. Предвгіряд Sokółów, strażu і т. п. з бубнами, хоругвами і відзнаками, а нераз і з власною музикою пригадують і Полякам і всім цікавим людям часи славної колись польської бувальщини, а польске жіноцтво з діворою маніфестує ся, як справдішня надія Польщі. Та не так у нас. Коли богато Поляків урядників з радником галицького намістництва і тутешнім старостою Хондзівським на чолі брали участь і в польській і в рускій процесії, то Русини, а між ними і рускі шефи, уважали за відповідне явитись в уніформах лишень на польській процесії, а на рускій заледво inognito і то по заду, мов бояли ся признати ся, що они Русини. Не лишє слисало ся і 27 кандидаток на голову Товариства руских женщин. Добру лекцію дала їм жінка тутешнього н. к. радника намістництва і старости, сама Полька і лат. обряду, котра зі своєю гарною донечкою взяла участь і в рускій процесії. Тому то було можна чути від „петямучих низших“ Русинів голосне бажанє, бачи ти ріжнородного рода голови і головки з діворою на руских процесіях, так як на забавках дитячих (на „Козі-дерезі“) і примирительних прогулях.

Письмо з Гусятин: Остатніми часами нічо так дуже не занимало Гусятиня, як дописи Dziennik-a polsk-ого про мину змїну викладової мови з польскої на руску в селі Чабарівці. Тому, що до сего мав нібито припинити ся інспектор п. Охнич, то гусятинські знатоки відносно галицьких засьнівали вже ему марша на Мазури, а то і віщували цілковите усуненє его з посади. Ви цікаві знати, як то було. Ого в нашім повіті находить ся багато кандидатів на посаду окружного інспектора, а краєва рада шкільна не хотіла пізнати ся на тих талантах і іменувала п. Охничу інспектором. Се була перша причина неприхильности до нового інспектора. Новий інспектор почав заглядати до сільських шкіл частійше. В Чабарівці в школі застав він нелад, за що тамошний учитель Брандштетер (очвидчно „родовитий“ поляк, як прізвище свідчить) дістав з краєвої ради шкільної ушімненє. Оборонців можна найти в потребі, особливо коли своє лихе сповнюване обовязків скрие ся за патріотичний плащик. Появила ся в Dziennik-у допись, що пан Охнич змінив самовільно польський викладовий язик в чабарівській школі на руский, хоч звістно, ніякий інспектор Русин на таке не відважив би ся. А коли при другій візитації п. інспектор Охнич подиетував п. учителєви Брандштетерови недотатки в его школі, то п. учитель не хотів того протоколу підписати. І дивним дивом в Dziennik-у появили ся знов клевети на п. Охничу, що він понерестрашував зовсім учителів і учителок — пішли в світ слетні, що будь то би п. Охнич поконтректував польські патріотичні книжки у п. Брандштетера, котрих той ніколи не мав, що інспектор кинув ся на карту Польщі, хоч она й до днесь висить в канцелярії п. учителя і т. н. Все, розуміє ся, мало на цілі, що ось то, дивіть, який руский інспектор завзятий та неготовий, так Поляків переслідує!... Але почекаймо трошка, а небавом выяснить ся, що за тим „політичним“ ділом в школі криє ся... Се дуже характеристичне на галичці відносини.

В Теребовли убито оногди вистрілом в револьєра Івана Савицького, сина властителя цегольні. Убийства допустили ся его два товариші з причини, що Савицький не хотів з ними приставати. Одного з них Штика узянено і віддано до суду.

Примирительне язичіє уважає виділ руского перемиского інститута для дівчат доконьче потрібним для успішного розвою інститута, подібно як „Народна Торговля“ у Львові. Маємо друковану кореспондентку від виділу в руках, з котрої бачимо, що у виділу згаданого інститута нема ясного понятя, як виглядає дійсна руска мова. Поминувши примирительну правонись, находимо в записках виділу на загальні збори слова такі як: общее собрание, отбудется, отчитанье, выборъ видѣла, богослуженіе о усопшихъ членахъ і т. д. Як з щирого серця бажанє яко найкрасшого розвою інститута, так само щиро бажанє ми собі, щоб у нас подібне примирительне язичіє не розвивалось. Коли Народна Торговля н. пр. случайно має злукаву на продаж, то і язичіє не поправиль сїї кави; а коли інститут не зможе дати того велього, що общіє, то і язичіє слави его не піддержить. Ми хочемо вірити в те, що в будучім інституті не буде спору, якої мови уживати і якою правонисею писати, і що згадані записки на „общее собрание“ — се просто непотрібне наслідуване способу „Народної Торговлі“, „Дієстра“, „Сокола“ і т. н. Не каламутьмо самі чистої справи!

Розв'язанє товариства. Віденське товариство академічне „Польонія“ розв'язанє, а в мотивах сказано між иншими, що оно іменувало пос. Леваковського своїм членом по тім, коли він заложив свій протест в Палаті при згадці про смерть царя Александра.

Польський, центральний передвиборчий комітет для всхідної Галичини вибрав в суботу головою ґр. Войтха Дідушицького, а его заступником д-ра Скалковського.

Страша пригода лучила ся дня 14-го с. м. на ставі Кисельки у Львові. В очах кількьохот людей зібраних над ставом і в реставрації утопив ся 15-літний хлопець Йосиф Чиж, син магістратского стражника. Хлопець плавав човном по ставі і перекинувшись упав до води. Сотка людей приглядала ся з дивною байдужностю поталаючому і ніхто немав відваги скочити у воду, або човном підплисти на ратунок. Аж пів години пізнійше визвано телефонічно ратункову стацию. Шістьох медиків поспішило на ратунок і в кількох хвилях явили ся на місці. Трох, що уміли плавати скочили до води, а трох помагало з човна. По хвилі найдено хлопця в воді і розпочато ратунок, але вже не можна було привертнути его до життя. Годину пізнійше визвано ратункову стацию до матери угореного, котра побачивши неживого сина з жалю дістала конвульсий.

Аматорське представленє в Тернополі. Дня 23-го червня с. р. відбуде ся в Тернополі в сали „Сокола“ аматорське представленє тернопільських міщан, виконанє власними їх силами. Виставлять „Вихованця.“ З огляду на те, що тамошне міщанство докладасе всіх сил, щоби представленє вичало яко найкрасше, та що дохід з представлення призначений для погорільців Балковців, повинна публіка так місцева яко і замісцева зібрати ся яко найчисленнійше.

Похибка друкарська. В числі 51-ім „Буковиня“ в шпальті другій у вершу 16-ім має буги „Гн. Рожанського“ замість Романського.

Від видавництва. Незвичайно часті наріканя наших предлатників, особливо галицьких, на се, що не дістають правильно „Буковиня“, спонукують нас просити хвальну дирекцію пошт у Львові, щоб старала ся зарадити сему лиху, бо недоручуване предлатникам нашої газети в час нарачує нас на страти. На приклад один тернопільський наш предлатник дістав дня 15. червня „Буковину“ доперва з 5. червня, а раз принесено ему 8 чисел „Буковиня“ разом. Дивує нас се тим більше, що иньші часописи таких пригод не знають. Наших предлатників просимо притім давати нам знати о таких непорядках, щоб ми з них зробили ужиток.

На засіданню історичної секції Наук. товариства ім. Шевченка в середу, 12-го с. м., д-р Ом. Калитовський рецензував книжку д-ра Папе і д-ра Каро про місто Львів, проф. Василь Білецький рецензував життєпис єп. Снігурського написану о. Юст. Желехівським, а проф. М. Грушевський реферував про архив скарбу коронного в Варшаві. — Все те препоручено до друку в Записках товариства.

Померли в Чернівцях дентист Лятайнер в 76-ім році життя. У Львові Жигмонт Струсевич, референт справ рільничих галицького відділу краєвого, в 57-ім році життя. — Володислав Садовський п. к. нотар в Микунцях, — в 49-ім році життя, Анна з Чайковских Забіowska, вдова по сьвященнику, в Когузові в 72-ім році життя.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

Відень, 19. червня. Міністерство подало ся до димісії.

Париж, 19. червня. Російський амбасадор Моренгайм передав президентови республіки Форови відзнаки російського ордера сьв. Андрея і в промові сказав, що чує ся щасливим, що може висказати свої желаня до нової ознаки приязни Франції з Росією.

Білгород, 19. червня. Бувший президент міністрів Николаевич вибраний помімо великої контр-агітації радикалів і лібералів президентом товариства сьв. Сави.

Царгород, 19. червня. Французський амбасадор, запевнив англійського, що Англія на випадок насилья против Туреччини в справі вірменській не може надіяти ся підмоги Франції.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА

у Львові, улица Академічна ч. 8,

продає слідуєчі книжки:

	зр. кр.
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народних	— 35
— Без праці, оповідане	— 20
— Лис Микита Гетого	— 50
— Украдене щасте, драма	— 30
Уманець і Спілка. Словар російсько-український ч. I. і II. по	2 50
I. Баштовий. Українство на літерат. позвах з Московщиною	— 50
Ом. Партицький. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	— 35
Вас. Ріленько. „Діогенія в Тавриді“, драма	— 30
Записки Товариства імени Шевченка ч. I., II., III., IV. і V. по	1 20
Кенан. Сибір ч. I. II.	1 20
Левенко. Пани і люди, повість	— 80
— Салдатський розрух	— 10
Серинг-Герасимович. Що то є господарність	— 20
Осип Маковей. Поезії	— 20
— „Оферма“ — новеля	— 10
Михайло Старіцький. В темряві, драма	— 20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 50 кр., ч. III	— 80
— Книга казок, поезії часть II.	— 60
— Під хмарним небом, поезії ч. I.	1 —

Видає і за редакцію відповідає Осип Маковей.

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.
У Львові, улица Академічна, ч. 8.

СИЛА КНИЖКИ

або

О просвіті народній.

Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях

написана

учителем Дарієм Пігуляком.

Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакції „Буковини“.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові,

улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме против шкідливого впливу вогню під найприступнішими умовами і починає можливо найнижчі премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошення о уділені агенції в місцевостях, де нема агенцій „Дністра“, приймають ся.

Чума горілчана.

Сумна історія для перестороги і науки бідним і багатим, старим і молодим переповнів і тверезим руським читальникам присьвятив Омелян Попович. Книжка ся має 80 сторін і коштує 20 кр., почтою 25 кр.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зл. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.

З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр.

Tinct. capsici compos.

(Pain expeller)

приладжена в аптиці Ріхтера, Прага, загалом звичне втирає, лагодить біль, можна дістати по ціні 1.20 зр., 70 кр. і 40 кр. за флашку майже в кожній аптиці. При закупі треба дуже уважати і брати флашки лише з охоронною маркою „мотвиця“ за правдиві. Центральна розсилка: Ріхтера аптика під Зол. Львом, Прага.

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найповніший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Богослуженя церковного, іменно: а) з Вечерні. б) з Повечерниці малої, в) з Повечерниці великої, г) з Утрени, д) Літургія сьв. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі сьв. Літургії. III. Тайни покаяня і пресьв. Евхаристії. IV. Молитви для різного віку, стану і в різних потребах V. Молитви в часі великого посту. VI. Молитви на празники а) Господські б) Богородичні, в) Сьвятих VII.) Молитви сполучені з відпустами, VIII.) Акафіст до а) Ісуса Христа, б) Пресьв. Богородиці в) сьв. Отця Николая. IX.) Молебен до пресьв. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятих, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і інші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцелярії товариства „Просьвіта“ і в книгарні Ставропигійській і перепл. заведено Мих. Спужарского по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
- 2) оправлений на-пів в полотно з одвітними відтисками — „ 90 „
- 3) оправлений ціло в полотно з золоченими і відтисками 1 „ 10 „
- 4) оправлений як під 3) з додатком золочених берегів 1 „ 30 „
- 5) оправлений на-пів в шкіру з золоченими і відтисками 1 „ 10 „
- 6) оправлений ціло в шкіру з золоченими і відтисками 1 „ 60 „
- 7) оправлений як під 6) з додатком золотих берегів 1 „ 80 „

Замовляючи поодинокі Молитвенники звольте прислати на оплату почти 20 кр.

Альбум заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

ТОВАРИСТВО „ПРОСЬВІТА“

при зближаючих ся ієвбах в школах народних подає до відомости Сьвіта. Рад Пкільвах, Впов. сьвященників, катихитів, учителів і родичів, що книжки накладу товариства, призголені кр. Радою шкільною на премії для учеників, кудено справлені з позолоченими берегами, можна купити в канцелярії товариства при улиці Вірменській ч. 2 по слідуєчій ціні:

Ісуса Христа 20 кр. Оповідані о млі сьв. Бориса і Гліба 20 кр. Повістки для дітей 27 кр. Сестра 15 кр. Бабка 22 кр. Історія Руси ч. I. 25 кр. Історія Руси ч. II. 23 кр. Лен і коногії 24 кр. Рогата худоба 45 кр. Про зитоплоті і ліст 20 кр. Велика Франція 16 кр. На до сьвітлах 22 кр. Серед ледогого моря 25 кр. Житє сьв. Іоанноу чеська і лікарі Паччелімона 20 кр. Дрібна шкід господарста, а деякі гроші 20 кр. Відкрите Америкі 22 кр. Сьвірата шкід і позиточі 42 кр. Переповідале 18 кр. Кирил і Методій 22 кр. Молитвенник народній (в звичайній оправі) 20 кр.

в лучній оправі:

а) хрест полочений і золочений хрест з переду 25 кр. б) ціла опрага полочена, береги золочені і золочений хрест з переду 35 кр. — Молитвенник народній великий по ціні 90 кр., 1-10, 1-50, 1-60 і 1-80 зр.

Всякі замовленя висилують ся скоро і точно.

З друкарні Г. Чоппа.